Welter, voordien reeds minister van koloniën in het eerste (1925–1926) en in het vierde ministerie-Colijn (24 juni 1937–25 juli 1939) is, zoals dr. L. de Jong in het eerste deel – *Voorspel* – van het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog citeert, "zijn leven lang door Indië beheerst geworden." Hij zag, schrijft dr. De Jong, de wereld door de ogen van de Indische bewindsman: het "kostbare erfgoed" moest veilig gesteld worden; alle onrust in Europa zou, zo voorzag hij, onrust in de Stille Oceaan met zich brengen, de Tweede Wereldoorlog beschouwde hij als een groot gevaar voor Nederlands suprematie in Insulinde.

De heer Welter, thans 89 jaar oud en nog steeds wonend aan het Statenplein in Den Haag, is nog zeer geïnteresseerd in het politieke leven in Nederland. Hoewel hij zich daaruit reeds geruime tijd heeft teruggetrokken, volgt hij de dag- en weekbladen zeer nauwkeurig. De heer Welter heeft zich na de oorlog hevig verzet tegen de soevereiniteitsoverdracht aan Soekarno. Hij vervulde een leidende rol in het comité ter handhaving van de Rijkseenheid en richtte toen zijn ideeën bij zijn partij, de KVP, niet in goede aarde vielen een eigen partij – de Katholieke Nationale Partij op, die het presteerde drie Kamerzetels te veroveren.

De heer Welter is eigenlijk steeds een echte Indischman geweest. Zijn hele carrière heeft hij in Indië gemaakt. Zijn werk daar beschouwde hij zelf niet als een carrière, maar als een roeping. De gedachte de soevereiniteit van Indië, waar "onze positie formidabel was en waar de sfeer van een groot Imperium was" (De Jong, I, p. 688 [621]) over te dragen aan "bepaalde groepen van voornamelijk zeer linkse mensen", stuitte hem dan ook hevig tegen de borst.

Over de tijd waarin hij minister van koloniën was, zegt de heer Welter met voldoening: "Ik was volstrekt zelfstandig en kon helemaal mijn eigen gang gaan. Mijn ministerie werd door de overige ministers als iets afzonderlijks beschouwd. Zo is dat ook altijd geweest en ik vond dat alleen maar aangenaam. Er bestond een stilzwijgende afspraak dat men zich niet met mij bemoeide zo lang ik mij ook niet met anderen bemoeide. Wat Indië betreft was ik een soort minister-president, het Indische beleid viel onder mijn uitsluitende verantwoordelijkheid."

Dreigend oorlogsgevaar bestond niet alleen in Europa, maar ook in de Oost. De heer Welter heeft dat duidelijk aangevoeld. "Dat de Jappen eens zouden aanvallen was allang bekend; wij ontvingen daarover bijna dagelijks berichten; Indië zat vol met spionnen, we wisten zelfs wie het waren. En in die tijd werd het leger in Indië totaal verwaarloosd, zo sterk dat in vredestijd de oorlogsvoorraden moesten worden aangebroken."

Hoe reageerde het ministerie-De Geer op het dreigende oorlogsgevaar in Europa en de Oost?

De heer Welter: "Het leger in Nederland en in Indië verkeerde in een deplorabele staat. Dat komt doordat het Nederlandse volk zich nooit grote inspanning heeft willen getroosten voor defensie. Ik zelf heb al mijn best